

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3162/2019. (VII. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság teljes ülése alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI.37.216/2018/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A jogi képviselővel (dr. Kiss N. Csaba ügyvéd, 1172 Budapest, Teréz utca 7.) eljáró indítványozó gazdasági társaság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI.37.216/2018/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárás során megállapított tényállás szerint az indítványozó raktárbázisán korábban 2 darab 2000 köbméteres üzemanyagtároló tartályban pakurát tároltak, majd a gázfűtésre történő áttérés után azokat az indítványozó bérbe adta egy kft.-nek (a továbbiakban: bérlő) fűtő- és tüzelőolaj tárolása céljából. A tartályokból ismeretlen körülmények között olaj folyt ki, amely talaj- és felszín alatti vízszennyezést okozott. A Közép-Duna-völgyi Környezetvédelmi és Természetvédelmi Felügyelőség (a továbbiakban: Felügyelőség) a helyszínen 2000 októberében tartott ellenőrzés során azt állapította meg, hogy a földmencében elhelyezett üzemanyag-tartályok környezetében a földtani közeg erősen szennyezett. A Felügyelőség mint elsőfokú hatóság az indítványozót és a bérlőt egyetemlegesen részletes tényfeltárás végzésére kötelezte, mely határozatot sem az indítványozó, sem a bérlő nem támadott meg, és a határozatban foglaltaknak az indítványozó eleget tett.
- [3] A Felügyelőség mint elsőfokú környezetvédelmi hatóság ezt követően a KTF:2177-7/2015. számú határozatával az indítványozót és a bérlőt a földtani közeg és a felszín alatti víz tekintetében egyetemlegesen beavatkozás elvégzésére és beavatkozás alatti kármentesítési monitoring végzésére kötelezte. A határozat indokolása szerint az indítványozó és a bérlő környezethasználónak minősülnek, felelőségük ez alapján egyetemleges.
- [4] Az indítványozó fellebbezése nyomán eljáró Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség (a továbbiakban: OKTF) 2015. május 11. napján kelt, OKTF-KP/8234-3/2015. számú határozatával az elsőfokú határozatot a beavatkozás alatti kármentesítési monitoring végzésének mikéntje körében megváltoztatta, egyebekben helyben hagyta. Az egyetemleges felelőség körében a határozat kiemelte, hogy a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Kvt.) 102. § (1) bekezdése értelmében a szennyezéssel érintett ingatlan mindenkor tulajdonosát egyetemleges felelőség terheli a környezetkárosodásért, illetve a környezetveszélyeztetésért. Az egyetemleges felelőség alól csak abban az esetben mentesül, amennyiben kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a felelőség nem őt terheli. Az OKTF határozatában hangsúlyozta, hogy az indítványozó a kármentesítés kezdeti szakaszában a tényfeltárással kötelezés során nem vitatta a szennyezésért való felelőségét, ezt követően végrehajtotta a tényfeltárást és elkészítette a szükséges dokumentációt.
- [5] 1.2. Az indítványozó keresetében az OKTF határozatának az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a korábbi egyetemleges kötelezést megállapító határozatok elfogadása nem jelentette az egyetemleges felelőség elfogadását is, és ugyancsak vitatta, hogy a beavatkozási terv készítésére való kötelezés a későbbi beavatkozásra kötelezéssel lenne egyenrangú. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.733/2015/6. számú ítéletével az indítványozó keresetét elutasította.
- [6] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme nyomán eljáró Kúria 2016. szeptember 7. napján kelt Kfv.VI.37.363/2016/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Kúria részben hivatalból észlelte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta

a bérlő mint ellenérdekű fél tájékoztatását a beavatkozás lehetőségéről, részben pedig azt észlelte, hogy a perben csatolt iratanyagból hiányoznak azon eljárás iratai, amelyek az OKTF szerint az egyetemlegesség kérdését már jogerősen eldöntötték. A megismételt eljárásban a Kúria az elsőfokú bíróság feladatául szabta ezen eljárás iratainak beszerzését, és ez alapján mindent megelőzően az egyetemlegesség kérdésében való döntést. A Kúria ugyanis nem osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a korábbi határozatok jogerősen a véglegesség erejével döntöttek volna el a felelősség kérdését. A Kúria azt is rögzítette, hogy a Kvt. 102. § (2) bekezdése szerinti mentesüléshez nem elegendő a tényleges használó megnevezése, hanem kétséget kizáróan azt is bizonyítani kell, hogy az indítványozót felelősség nem terheli.

- [7] 1.3. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a megismételt eljárás során született 7.K.28.016/2016/29. számú ítéletében megállapította, hogy a Felügyelőség korábbi határozata a felelősség kérdését nem döntötte el. A bíróság ugyanakkor arra a megállapításra jutott, hogy az egyetemleges felelősség fennáll, mert az indítványozó nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a felelősség nem őt terheli, ekként a Kvt. 102. § (2) bekezdése szerinti mentesülésre nincs jogi lehetőség. A bíróság megítélése szerint sem a szennyezés pontos időpontja, sem annak időbeli kiterjedtsége nem volt megállapítható, az indítványozó pedig az eljárás során nem tudott olyan személyt, illetőleg gazdasági társaságot megnevezni, aki vagy amely a szennyezést kétséget kizáróan okozta. Ebből következően az elsőfokú hatóság által hozott beavatkozás elvégzésére és beavatkozás alatti kármentesítés monitoring végzésére egyetemlegesen kötelező határozat, valamint az ezt helybenhagyó másodfokú határozat a jogszabályokban foglaltaknak megfelelt.
- [8] A jogerős ítélet ellen az indítványozó terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet annak az első- és másodfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezése és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezése iránt. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet alaptalannak találta és a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét Kfv. VI.37.216/2018/8. számú ítéletével hatályában fenntartotta. A Kúria megítélése szerint az elsőfokú bíróság a pontosan és törvényesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetést vont le. A Kúria megítélése szerint az OKTF az egyetemleges felelősség megállapítását két indokra alapította, melyek közül csak az egyik volt a korábbi jogerős határozatokra történő hivatkozás, és helyesen (és egyben a kúriai végzésnek megfelelően) járt el az elsőfokú bíróság, amikor az első indok megdőlését követően a határozatban fellelhető másik okfejtést is vizsgálat tárgyává tette. A Kúria kiemelte, hogy a Kvt. 102. § (2) bekezdése nem azt írja elő, hogy a tulajdonosnak azt kell bizonyítania, hogy a szennyezést az ingatlan tényleges használója okozta, hanem azt, miszerint a felelősség nem őt terheli, ugyanakkor a nemleges bizonyítás legkézenfekvőbb módja, ha a tulajdonos az általa használatban megnevezett személy környezetszennyező magatartását bizonyítja. A Kúria osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy az indítványozó nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a felelősség őt nem terheli, és a tanúmeghallgatásból származó adatok sem tudták volna bizonyítani az indítványozó felelősségének hiányát, tekintettel arra, hogy a szennyezés olyan anyagot is tartalmazott, amely nem köthető a bérlőhöz.
- [9] 1.4. A Kúria ítéletével szemben az indítványozó nyújtott be alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-ára alapítva, tekintettel arra, hogy megítélése szerint a Kúria Kfv.VI.37.216/2018/8. számú ítélete sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, C) cikk (1) bekezdését, R) cikk (1) és (2) bekezdéseit, XXI. cikk (1) és (2) bekezdéseit, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit, valamint a 28. cikket.
- [10] Az alkotmányjogi panasz szerint a Kúria ítélete ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogállamiság követelményével, a C) cikk (1) bekezdése szerinti hatalommegosztás elvével, az R) cikk (1) és (2) bekezdése szerinti jogszabályok primátusának elvével, mert úgy foglalt állást, hogy egy közigazgatási eljárásban elsődlegesen a közigazgatási ügyszakban van lehetőség bizonyításra, miközben a közigazgatási per során is lehetséges a bizonyítás.
- [11] Az indítványozó szerint a Kúria ítélete megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését azáltal, hogy a tanúbizonyítási indítványt elutasította és ezáltal megtagadta az indítványozótól azt a jogot, hogy a perbeli álláspontját bizonyítsa. Álláspontja szerint a tanú éppen az indítványozó által használt anyagokról tudott volna nyilatkozni, és igazolhatta volna, hogy az indítványozó nem végzett fűtőanyag-tárolást a területen, tehát nem is okozhatta a fűtőanyag kiömlése miatt bekövetkezett környezetszennyezést.
- [12] A Kúria ítélete az indítvány szerint sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését is, mivel valójában elvonta az indítványozó érdemi jogorvoslati jogát azáltal, hogy nem észlelte az elsőfokú ítélet súlyos eljárási jogszabálysértését és nem helyezte azt hatályon kívül. Ugyancsak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdesei-

nek sérelmét eredményezi, hogy a Kúria hozzájárult egy olyan jogsértő közigazgatási bírósági ítélet hatályban tartásához, amely ellentétes a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 339. § (1) és (3) bekezdéseivel. Az eljáró elsőfokú bíróság az indítványozó álláspontja szerint egyértelműen megállapította a közigazgatási határozat jogszabálysértő jellegét, azonban elmulasztotta annak hatályon kívül helyezését, jóllehet ebben a kérdésben a bíróságnak nincs mérlegelési lehetősége.

- [13] Az indítványozó szerint a Kúria döntése sérti az Alaptörvény XXI. cikk (2) bekezdését is, mely egyértelműen a szennyezést okozó személy felelősségét állapítja meg, miközben az alkotmányjogi panasz alapját képező perben az indítványozó bizonyította, hogy okozói felelősség a szennyezésért nem terheli. Azáltal pedig, hogy a Kúria hozzájárult egy olyan ítélet hatályban való fenntartásához, amely alapján egy szennyezést nem okozó jogi személy felelősségének megállapítására került sor, a Kúria végső soron megsértette az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó értelmezési kötelezettségét is. Az elsőfokú bíróság és a Kúria súlyosan tévesen és jogsértően követelte meg az indítványozótól, hogy nevezze meg a szennyezés okozóját, miközben a Kvt. 102. § (2) bekezdése csak azt kívánja meg az ingatlantulajdonostól, hogy igazolja: a felelősség nem őt terheli. Az indítványozó megítélése szerint egyértelműen megnevezte azt a bérlőt, aki az ingatlant a szennyezés időpontjában használta, és az sem volt vitás a perekben, hogy ez idő alatt az indítványozó ugyanezt az ingatlant és az ott levő berendezéseket nem használta. Ez pedig azt jelenti, hogy az indítványozó sem ténylegesen, sem pedig jogilag nem felelős a bekövetkezett környezetszennyezésért.
- [14] Az indítvány a XXI. cikk (1) bekezdésének állított sérelmével összefüggésben indokolást nem tartalmaz.
- [15] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [16] 2.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A Kúria mint felülvizsgáló bíróság ítéletét az indítványozó jogi képviselője 2018. december 17. napján vette át, míg az alkotmányjogi panasz 2019. február 15. napján, határidőben került benyújtásra. A jogi képviselővel eljáró indítványozó csatolta az eljáró jogi képviselő meghatalmazását. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszát.
- [17] 2.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § a) pont, 52. § (1b) bekezdés b) pont], hogy az indítványozó valamely Alaptörvényben biztosított joga sérelmére hivatkozzon. Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése, és az R) cikk (1) és (2) bekezdései, illetőleg 28. cikke nem az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait tartalmazzák, így azok értelemszerűen nem vethetik fel az indítványozó Alaptörvényben garantált jogának sérelmét sem {A C) cikk (1) bekezdésére legutóbb: 3065/2019. (III. 29.) AB végzés, Indokolás [39], az R) cikk (1) és (2) bekezdései vonatkozásában legutóbb: 3079/2019. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [17], a 28. cikkekre legutóbb: 3083/2019. (IV. 17.) AB végzés, Indokolás [19]}. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére mint Alaptörvényben biztosított jogra az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint csak két esetben alapítható alkotmányjogi panasz: a kellő felkészülési idő hiánya, illetőleg a visszaható hatály tilalma miatt. Az indítványozó által a B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben megjelölt jogállamiság elvét az Alkotmánybíróság nem tekinti az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának {legutóbb hasonlóan: 3038/2019. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [12]}. Ennek megfelelően az indítvány ezen alaptörvényi rendelkezések vonatkozásában nem teljesíti az Abtv. 27. § a) pontja szerinti követelményt.
- [18] 2.3. Az Alaptörvény XXI. cikk (2) bekezdése értelmében „[a]ki a környezetben kárt okoz, köteles azt – törvényben meghatározottak szerint – helyreállítani vagy a helyreállítás költségét viselni.” A XXI. cikk (2) bekezdésében megjelenő „szennyező fizet” elve mind a magyar, mind a nemzetközi, mind pedig az uniós jogban kiemelt jelentőséggel bír, és szorosan hozzátartozik a környezet minőségének megőrzéséhez, védelméhez és javításához, az emberi egészség védelméhez, a nemzet közös örökségébe tartozó természeti erőforrások gondos hasznosításához és megővéséhez. Ekként a szennyező fizet elve az egészséges környezethez való joggal, valamint az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából Alaptörvényben biztosított jognak nem minősülő P) cikk (1) bekezdésével összefüggésben, azoknak az Alaptörvényben külön is nevesített részelemeként nem csupán

a jogalkotás számára ír elő abszolút tartalmi korlátot, hanem az egyedi ügyekben eljáró jogalkalmazóknak is mindenkor tekintettel kell lenniük ezen elv érvényesülésére a jogszabályok alkalmazása során {a visszalépés tilalmával összefüggésben hasonlóan: 3223/2017. (IX. 25.) AB határozat, Indokolás [29]}.

- [19] 2.4. Az indítvány további elemei az Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti határozott kérelem követelményének csak részben felelnek meg. Az alkotmányjogi panasz nem tartalmaz ugyanis indokolást arra vonatkozóan, hogy a támadott bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdésével, ezért az indítvány ebben az elemében nem teljesíti az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja szerinti követelményt.
- [20] 2.5. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség kétyele, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [21] 2.5.1. Az Alkotmánybíróság következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint nem vizsgálhatja felül a támadott bírói döntések jog-, illetve törvényszerűségét, ezért „[ö]nmagában a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az indítvány azon elemeit, amelyek a támadott ítélet régi Pp. szabályaiba ütközését állítják, sem a XXVIII. cikk (1) bekezdésével, sem pedig a XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben nem vizsgálhatja.
- [22] 2.5.2. Az indítvány szerint a támadott bírói döntés sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot rögzítő XXVIII. cikk (1) bekezdését, tekintettel arra, hogy az eljáró bíróság az indítványozó tanúbizonyítási indítványát elutasította, és ezáltal megtagadta az indítványozótól azt a jogot, hogy a perbeli álláspontját bizonyítsa. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az indítványozó alkotmányjogi panaszának ezen elemében valójában a számára kedvezőtlen bírói döntés törvényességi – és nem alkotmányossági – kritikáját fogalmazta meg, amikor a bíróság bizonyítási, illetőleg bizonyíték-értékelési tevékenységét kifogásolta. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a hatáskörébe tartozó ügyekben is kizárólag alkotmányjogi, és nem pedig szakjogági kérdésekben dönt, azaz a konkrét ügy elbírálása minden esetben az eljáró bíróságok feladata. Ezzel áll összhangban az is, hogy az Alkotmánybíróság nem ténybíróság, azaz a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése és ennek eredményeként a tényállás megállapítása az eljáró bíróságok feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, azaz annak, hogy a bíróságok egy-egy tényt miként értékelnek, valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülvizsgálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel {legutóbb például: 3006/2019. (I. 7.) AB végzés, Indokolás [11]}. Miközben az kétséget kizáróan megállapítható, hogy az eljáró bíróságok érdemben megindokolták, hogy miért utasították el az indítványozó tanúbizonyítási indítványát, ezen indokolás helytállóságának vizsgálata már nem tartozik az Alkotmánybíróság hatáskörébe. Ennek megfelelően az indítvány a XXVIII. cikk (1) bekezdése állított sérelmével összefüggésben nem felel meg az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági feltételek egyikének sem.
- [23] 2.5.3. Az indítványozó érvelése szerint a Kúria ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogot is, mert valójában elvonta az indítványozó érdemi jogorvoslati jogát azáltal, hogy nem helyezte hatályon kívül az indítványozó álláspontja szerint súlyosan jogszabálysértő elsőfokú bírósági döntést. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik, tárgyát tekintve a bírói, illetőleg hatósági döntésekre terjed ki, tartalma szerint pedig az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét jelenti {összefoglalóan: 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [60], legutóbb például: 12/2019. (IV. 8.) AB határozat, Indokolás [16]}. A konkrét ügyben az indítványozó kétséget kizáróan élt a jogorvoslat lehetőségével, és rendes és rendkívüli jogorvoslati kérelmeit a bíróságok érdemben elbírálták. A jogorvoslathoz való jogból ugyanakkor nem az következik, hogy a jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, hanem csak az, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [16]}, mely jelen esetben kétséget kizáróan megtörtént. Ennek megfelelően

önmagában az a tény, hogy a Kúria nem tartotta megalapozottnak az indítványozó által előadottakat, illetőleg az indítványozó vitatja a Kúria döntésében foglalt megállapításokat, nem veheti fel az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmét, és az indítvány ebben az elemében nem vet fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem.

- [24] 2.5.4. Az indítványozó arra is hivatkozik, hogy a Kúria döntése sérti az Alaptörvény XXI. cikk (2) bekezdését is, mert egyértelműen a szennyezést okozó személy felelősségét állapítja meg, miközben az indítványozó bizonyította, hogy okozói felelősség a szennyezésért nem terheli. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az indítványozó az alkotmányjogi panasz ezen elemében a támadott bírói döntés számára hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek, ekként az nem alkotmányossági, hanem törvényességi érveket fogalmaz meg, melyek vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esik. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság utal a jelen végzés 2.5.2. pontjában (Indokolás [22]) a XXVIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelmével kapcsolatos megállapításokra is, melyeket az Alkotmánybíróság a XXI. cikk (2) bekezdése indítványban állított sérelmével kapcsolatosan is irányadónak tekint. Mindezekből következően megállapítható, hogy az indítvány a XXI. cikk (2) bekezdésével összefüggésben sem tartalmaz olyan állítást, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [25] 3. Az Alkotmánybíróság mindezen érvekre figyelemmel az alkotmányjogi panaszt – az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében előírtakra is, visszautasította.

Budapest, 2019. július 2.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörchneré dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/364/2019.

